

[Landbrugsministeren]

Hovedreglen i 1959-loven – der i øvrigt som nævnt i min tidligere redegørelse hører under justitsministerens forretningsområde – går ud på, at personer, der ikke har bopæl i Danmark, og som heller ikke tidligere har haft bopæl her i landet i et tidsrum af i alt 5 år, kun med justitsministerens tilladelse kan erhverve adkomst på fast ejendom her i landet. Tilsvarende gælder selskaber, sammenslutninger og lignende, der ikke har hjemsted i Danmark, samt udenlandske offentlige myndigheder.

Som det vil ses, lægger loven vægten på en købers tilknytning til landet og ikke på, om han er udlænding eller indlænding.

Efter Danmarks tilslutning til EF og udløbet af den 5-årige overgangsperiode sidste år er stillingen ændret noget, idet erhvervelse af ejendom til fornøden helårsbeboelse for erhververen, eller hvor erhvervelsen er en forudsætning for at udøve selvstændig virksomhed eller levere tjenesteydelser, nu ikke længere kræver forudgående tilladelse fra justitsministeriet, hvis erhververen er

a. en EF-borger, der er beskæftiget som lønmodtager her i landet,

b. en EF-borger, som har etableret sig eller vil etablere sig her i landet for at udøve selvstændig virksomhed,

c. en EF-borger, der er bosat i en anden medlemsstat, og som efter EFs regler har oprettet eller vil oprette agenturer eller filialer eller levere tjenesteydelser her i landet, samt

d. selskaber m. v., der er stiftet i overensstemmelse med lovgivningen i et EF-land, og som efter EFs regler har oprettet eller vil oprette filialer eller agenturer eller levere tjenesteydelser her i landet.

Alle andre erhververe uden tilknytning til landet, d.v.s. de fleste udlændinge, nogle danske borgere bosat i udlandet osv., vil således fortsat skulle have tilladelse til køb af fast ejendom.

Når der i spørgsmålet tales om »udenlandsk opkøb«, må man forestille sig en systematisk, organiseret virksomhed af større omfang. Jeg må umiddelbart stille mig tvivlende over for, om udenlandsk »opkøb« af dansk jord i det hele taget er forekommet i moderne tid, og specielt med hensyn til skovarealer har det hørt til sjældenhederne, at et skovareal er blevet solgt til en udenlandsk køber.

Den begrænsede liberalisering, der i relation til visse EF-borgere og -selskaber er indtrådt med udgangen af overgangsperioden den 1. januar 1978, synes foreløbig ikke at have bevirket nogen ændring i situationen, idet der efter de informationer, vi i landbrugsministeriet er i besiddelse af, foreløbig ikke har været noget tilfælde, hvor et skovareal i Danmark er blevet solgt til en udlænding.

På denne baggrund finder jeg ikke anledning til noget lovgivningsinitiativ, men vi vil selvfølgelig fra regeringens side fortsat følge udviklingen.

Til *ministeren for skatter og afgifter* (9/3 79) af:

Hagen Hagensen (KF):

»Vil ministeren drage omsorg for, at der ikke pålægges straffølg i henhold til skattekontrolloven i tilfælde, hvor for sen fremkomst af selvangivelser kan henføres til poststrejken?«

(Spm. nr. 691)

Begrundelse.

Poststrejken har gjort det umuligt for skatteydere og deres revisorer m. fl. at få selvangivelser, med hvis indgivelse der er meddelt henstand, rettidigt frem til ligningsmyndigheden.

Poststrejken har betydet, at selv ekspresbreve med regnskabsmateriale er kommet frem med flere dages forsinkelse, og at indgivelsesfrister med selvangivelser derfor ikke har kunnet overholdes. Også selvangivelser, der har været færdiggjorte i rette tid, har ikke kunne nå rettidigt frem ved normal eller ekstraordinær postforsendelse.

Poststrejken må ikke medføre, at skatteydere udsættes for vanskeligheder som følge af forhold, som de ikke er herrer over.

Besvarelse (20/3 79):

Ministeren for skatter og afgifter (Anders Andersen):

Statsskattedirektoratet har over for ministeriet oplyst følgende:

»Såfremt en selvangivelses for sene fremkomst kan henføres til forsinket postudbringelse, vil der ikke blive pålagt straffølg i henhold til skattekontrolloven.